

Fântâna

Vasile Alecsandri

Pe cărarea înflorită care duce la fântână,
În ștergar și în catrință, merge-o sprintenă română;
Ea la brâu-i poartă furcă și la săn un pruncușor,
Cu gurița lui lipită de al laptelui izvor.

Nevăstuica trece iute, torcând lâna din fuioare
Și sucind fusul vârtelnic ce-o atinge la picioare.
Păsărelele împrejurul-i zbor voioase și cântând,
Ea zâmbește și tot merge, pruncușorul-i sărutând.

Iată, ajunge la fântână, și-acolo se întâlnește
C-un drumeț din lumea-ntreagă, care lung la ea privește,
Apoi cumpăna o pleacă, apoi scoate la lumină
Și vecinei sale-ntinde o cofiță, albă, plină.

Româncuța mulțămește, suflă-ncet peste cofiță
Și cu apa neîncepută udă rumena-i guriță;
Iar drumețul după dânsa bea, fugarul își adapă
Și se jură că pe lume nu-i aşa de dulce apă.